

Γέρων Χαλκηδόνος Εμμανουήλ: Η Εκκλησία δεν νικιέται με κοσμικά όπλα

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)



Στις αντικανονικές ενέργειες της Ρωσικής Εκκλησίας με την εισπήδησή της στα εδάφη του Παλαίφατου Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής καθώς και στην επίδειξη ισχύος από τη Μόσχα εναντίον του Οικουμενικού Πατριαρχείου η οποία έχει επιφέρει διατάραξη της ενότητας η οποία μοιραία οδηγεί σε αδιέξοδα, αναφέρθηκε σε άρθρο του στην εφημερίδα “Τα Νέα Σαββατοκύριακο” ο Μητροπολίτης Γέρων Χαλκηδόνος κ. Εμμανουήλ.

“Εμείς, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στη Νίκαια και – στην κοινή πορεία των Παλαιφάτων Πατριαρχείων με την Εκκλησία της Ρώμης κατά την πρώτη χιλιετία, επιλέγουμε τον δρόμο του διαλόγου, της συγγνώμης, της ενότητας. Αυτός ο δρόμος φωτίζεται από το λαμπρό άστρο της Βηθλεέμ, που φέρνει το μήνυμα της ελπίδας και της σωτηρίας”, σημειώνει ο Σεβασμιώτατος.

Αναλυτικά το άρθρο του Μητροπολίτη Εμμανουήλ:

Διανύουμε, είναι η αλήθεια, έναν ακόμη βαρύ χειμώνα. Όμως, αυτό που παγώνει τις ψυχές μας περισσότερο και από το κρύο, είναι το πνευματικό ψύχος της εποχής. Ενώ η Μήτηρ Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως, πιστή στον ρόλο της ως θεματοφύλακας της τάξης και της ενότητας, ετοιμαζόταν να γιορτάσει τη μεγάλη επέτειο των 1.700 ετών από την Α' Οικουμενική Σύνοδο της Νικαίας, μαζί με τον Προκαθήμενο της Πρεσβυτέρας Ρώμης και τον Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας, βλέπουμε με θλίψη κινήσεις που ανακαλούν μνήμες από σκοτεινές, διχαστικές εποχές.

Η πρόσφατη σύναξη στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, εκείνη η «στρογγυλή τράπεζα» που στήθηκε υπό την προστασία κοσμικών και πολιτικών παραγόντων, αποτελεί μια τραγική αλλοίωση του εκκλησιαστικού φρονήματος. Πρόκειται για κάτι πολύ βαθύτερο από μια απλή παραφωνία. Στο στόχαστρο αυτών των μεθοδεύσεων βρίσκεται ξεκάθαρα το Παλαίφατο Πατριαρχείο Αλεξανδρείας και Πάσης Αφρικής. Η εισβολή στη δικαιοδοσία ενός αρχαίου Θρόνου, μέσω της ίδρυσης αντικανονικών «εξαρχιών» και της εξαγοράς ιερέων με όπλο το χρήμα, δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Τέτοιου είδους ενέργειες, όπως η εισπήδηση ή η δημιουργία παρασυναγωγών, έχουν βαρύνοντα χαρακτήρα κατά την πατερική και κανονική μας παράδοση.

Πρέπει να γίνει αντιληπτό εγκαίρως ότι όσοι αμφισβητούν την κανονική τάξη δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούν την οικονομική τους ισχύ για να στραφούν εναντίον του αρχαίου Θρόνου της Αλεξανδρείας. Ο Μακαριώτατος Πάπας και Πατριάρχης κ.κ. Θεόδωρος σηκώνει τον σταυρό αυτής της άδικης επίθεσης, υπερασπιζόμενος την ίδια την ουσία της Ορθόδοξης εκκλησιολογίας και τα δικαιοδοτικά όρια του Πατριαρχείου του.

Αυτό όμως που επιθυμώ να μείνει χαραγμένο στη συνείδηση των αναγνωστών είναι το ερώτημα για τη φύση της ενότητας. Πρέπει να τη βλέπουμε ως θεία χάρη και όχι ως κοσμική επιδίωξη και επίδειξη ισχύος, όπως το Πατριαρχείο Μόσχας επιχειρεί να την εμφανίσει. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, και προσωπικά ο Παναγιώτατος κ.κ. Βαρθολομαίος, στάθηκε δίπλα στον δοκιμαζόμενο ουκρανικό λαό από την πρώτη στιγμή. Όχι από πολιτική σκοπιμότητα, αλλά από καθαρή ποιμαντική ευθύνη. Η χορήγηση της Αυτοκεφαλίας στην Εκκλησία της Ουκρανίας ήταν πράξη ελευθερίας, μια κίνηση δικαιοσύνης για να θεραπευτεί ένα χρόνιο σχίσμα.

Και η αντίδραση της Μόσχας δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως μία απλή διακοπή

κοινωνίας επί ενός εκκλησιαστικού διοικητικού ζητήματος, αλλά φανερώνει κατ' ουσίαν μία βαθύτερη κρίση ταυτότητας και διάθεση απομονώσεως.

Μια Εκκλησία που φοβάται την ελευθερία, που επιλέγει την απομόνωση και ξεχνά με αχαριστία ποιος της χάρισε την Αυτοκεφαλία και την Πατριαρχική αξία, μια Εκκλησία που ταυτίζεται με τη ρομφαία της κοσμικής εξουσίας αντί για τον Σταυρό του Κυρίου, οδεύει μοιραία σε αδιέξοδα. Ο πόλεμος, η βία, η εισβολή σε ξένα εδάφη – είτε γεωγραφικά είτε εκκλησιαστικά- σημαίνουν την επικράτηση του μηδενός και του θανάτου. Όσοι ονειρεύονται «αντι-Βαρθολομιακά τόξα» και παρασυναγωγές, λησμονούν ότι η Εκκλησία δεν νικιέται με κοσμικά όπλα.

Εμείς, έχοντας το βλέμμα στραμμένο στη Νίκαια και – στην κοινή πορεία των Παλαιφάτων Πατριαρχείων με την Εκκλησία της Ρώμης κατά την πρώτη χιλιετία, επιλέγουμε τον δρόμο του διαλόγου, της συγγνώμης, της ενότητας. Αυτός ο δρόμος φωτίζεται από το λαμπρό άστρο της Βηθλεέμ, που φέρνει το μήνυμα της ελπίδας και της σωτηρίας. Ας ευχηθούμε να επικρατήσει, έστω και τώρα, μέσα σε αυτόν τον βαρύ χειμώνα, η αγάπη του τεχθέντος Χριστού, για να πάψει το σκάνδαλο της διχόνοιας και να ενώσουμε τις φωνές μας με τους Αγγέλους ψάλλοντας: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία» (Λουκ. 2, 14).

Πηγή: tanea.gr